

~~48625~~

Majda Černe:

Moja
obitožba

D

48625

24. 1. 1945

Druck — Tisk Ljudske tiskarne v Ljubljani
(Jože Kramarič).

1945.

Te besede vam govorim jaz Majda Černe, devetnajstletno dekle, ena izmed tisočev, ki jih je val revolucije na slovenski zemlji potegnil s seboj, ki pa sem z razliko od žalostnega števila mojih slovenskih sestra po božji previdnosti spoznala gnusno in zlagano igro komunistične osvobodilne morije, in sklenila z vso svojo mlado silo pomagati težko preizkušnemu narodu k rešitvi in sreči. Vem, da bo marsikdo, ki me posluša, mislil, da je laž, kar govorim! Vsem tem in takim povem: ne govorim v tem trenutku samo jaz, po mojih besedah marveč govori pretresljivo in strahotno obtožbo nad plačanimi morilci naših ljudi in nad požigalci naših domov tisoč in tisoč mrtvih in živih sestra, ki so umrle kot sužnje rdečega moloha ali pa morda še danes robotajo nenasitni sli osvobodilnih politkomisarjev.

Hotela bi, da bi ta krik mojega srca našel pot do vseh tistih zakrknjenih ali zaslepljenih duš, ki nočejo videti ali pa

ne znajo videti edino prave poti, ki vodi iz ruševin in krvi k soncu in sreči, poti, na kateri vihra neomadeževana slovenska zastava z najlepšim grbom: Bog — narod — domovina!

Hotela bi, da bi to mojo obtožbo čuli tudi vsi tisti, ki so z načrtnim prigovarjanjem in z varljivimi obljubami spravili toliko slovenskih deklet in žena v nesrečo!

Tožim pred Bogom in pred ljudmi vse te načičkane in neparfumirane »narodne dame«, tožim vse lizune, ki so se smulili okrog nas in nas nagovarjali v hosto, tožim vse, ki so svojo vzgojiteljsko dolžnost izrabljali za najpodlejše in najbolj gnusne cilje, tožim vse, ki so imeli na svojih ustnah vsak trenutek čudovito besedo narod, pa so za Judežev denar in za srečo svojega žepa v usodnem trenutku pljunili nanj, tožim jih umora in smrti trideset tisočev Slovencev in Slovenk, tožim jih nesreče, ki so vanjo pognali toliko mladih slovenskih življenj!

Ljubezen do naroda! S tem geslom me je osvobodilna fronta pridobila. Nič nisem vedela, kaj je partija, nič kaj je komunizem. Pojma nisem imela o svetovni revoluciji, neznana so mi bila gesla o razredni

borbi, o zmagi proletariata, o enakosti in o bratstvu. V osvobodilni fronti sem gledala samo narodno slovensko gibanje, ki je imelo en sam cilj: pregnati okupatorja in zagotoviti Slovencem svobodo. Ljubila sem svoj narod, ljubila sem ga idealno, nisem si mogla misliti, da bi bil kdo na svetu, najmanj pa moj brat po krvi in jeziku, tako podel, da bi mogel mišljenje in čustvovanje naroda izrabiti za krinko, pod katero bi ta mali narod za tuje interese in za tuj denar uničil. Verjela sem v poslanstvo našega naroda, kot verjamem še danes, a zmotila sem se v prepričanju, da je osvobodilna fronta tista, ki bo to poslanstvo naroda ohranila. Danes vem: največji podleži in zločinci niso tisti, ki so s sekiro pobili toliko slovenskih ljudi, marveč oni, ki so brez sekire napravili iz poštenih slovenskih ljudi pod krinko osvobodilnega boja morilce in požigalce!

V prepričanju, da je 8. september 1943 tisti dan, ko mora vsak zaveden Slovenec in Slovenka dati vse svoje sile osvobodilni fronti, sem tudi jaz brez pomišljanja odšla iz Ljubljane. V Trebnjem smo se ustavili. Tako so nas odredili nekaj v Cankarjevo, nekaj v Gubčevo brigado. Bila sem dode-

ljena kot bolničarka h Gubčevi brigadi. Prve dni smo živeli ko v sanjah. Povsod je bilo orožja na kupe, municije, čevljev, oblek in perila. Vsakdo je dobil, kolikor je hotel. Tudi hrana je bila spočetka kar dobra.

Nekaj dni zatem smo imeli prvi miting v Mirni. Komisar je govoril, da smo sedaj premagali Italijane in da nas čaka samo še boj z Nemčijo, potem pa pride popolna osvoboditev. Govoril je o veliki partizanski borbi za svobodo slovenskega naroda... Takrat so se mi prvič odprle oči: med nami je bilo namreč tudi precej Italijanov, prav tistih, proti katerim je osvobodilna fronta skozi dve leti v Ljubljani in po deželi oznanjala brezkompromisen boj pod geslom »Borba proti okupatorju«. Skozi dve leti smo poslušali na vsakem oglu, v vsaki gostilni, po privatnih stanovanjih, po šolskih razredih vedno isto, že skoraj dolgočasno pesem: smrt okupatorju! Sedaj pa so jih sprejeli medse kot sebi enake! Ti, ki so nam bili dve leti okupatorji, naj bi se sedaj borili za svobodo slovenskega naroda.

Najbolj pa sem bila razočarana, ko sem zagledala med svojimi sotovarišicami Ba-

doglievske vlačuge. V Ljubljani so vedno govorili, da jih bodo po »osvoboditvi« vse pobili, ali pa ostrigli in poslali v Sibirijo. Sedaj pa so prav te ničvredne ženske imele največ besede. Kakor so se prej vlačile s polizanimi Badoglianci, tako so zdaj prišle prav partizanom. Spoznala sem, da je bilo vse dosedanje bevskanje in preklinjanje vlačug samo podla igra osvobodilne fronte, ker so bile vse te vlačuge prav od osvobodilne fronte poslane k Italijanom, da z njimi vzpostavijo zveze in tako stvorijo trden most med OF in badoglievskim okupatorjem. Strašna je bila zavest, da me bo slovenski narod, čeprav sem šla z idealnim namenom zanj v borbo na zgrešeno pot, sodil z istimi merili in me prav tako zaničeval, ter me nekoč klical na odgovor, kot one, ki so poteptale dostojanstvo žene in se za ničvredne ideje javno prodajale. Zakričala bi takrat, če bi mogla: prevarali ste me, vse je laž in hinavščina!

Mislila sem na beg, a neka satanska sila, ki ima svoj vzrok v najstrahotnejšem nasilju, kar jih pomni človeštvo, me je zadržala.

Iz dneva v dan smo hodili, hodili in zopet hodili! Kar čudno se mi je zdelo, če

smo dva ali tri dni čepeli v istem kraju. Življenje je bilo vedno slabše, bolj in bolj se me je loteval obup. Strahoviti so bili napor, ki smo jih morali prenašati. Do srede novembra smo spali na prostem ali pod kakim kozolcem. Zjutraj smo bili vedno do kože premočeni od megle in rose in mraz nam je šel do kosti, da se vse dopoldne nismo ogreli! Ko pa je bilo le premrzlo, so nam milostno dovolili, da smo se preselili v hiše. Zvečer smo nakradli nekaj otepov slame in polegli kar po tleh ali na klopi. Za izredno srečo smo imeli, če smo jedli dvakrat na dan. Bilo je to zjutraj in popoldne okrog petih. Zjutraj po navadi na pol surove žgance, včasih kislo zelje ali nezabeljen, neslan močnik. Zvečer pa kuhano vodo, ki so ji pravili »juha«, z nekaj krompirjevimi olupki. Včasih če smo imeli posebno srečo, smo v tej čorbi naleteli tudi na kak košček mesa. Vendar to ni bila govedina ali kaj drugega, marveč meso laških mul in mezgov, ki so jih od časa do časa, ko so za vse drugo že odpovedale, pripravili za nas. Vse skupaj je bilo neslano, nezabeljeno, okus pa takšen, da so se prenekaterikrat še prašiči zmrdovali nad takšno menažo.

Obleka se nam je vedno bolj trgala, čevlji so nam razpadali, a nadomestila v takšni vojski, kjer so žrtve potrebne, seveda ni bilo. Tako se je zgodilo, da so marsikateri že kmalu v začetku hodili razcapani in bosi.

Večkrat smo se tudi spopadli, a vselej samo z domobranci, razen enkrat, ko smo se morali boriti z Nemci, da zavarujemo umik štabu.

Za ranjence se ni nihče menil. Naš bataljonski zdravnik je bil medicinec, ki je imel šele dva semestra za seboj. Bil je zelo strahopeten, poleg vsega pa še len in brez vsake zavesti odgovornosti do svojih ranjenih sotovarišev. Dobro se spominjam dneva, ko smo se spopadli v Stoj Dragi na Hrvaškem. Tepli smo se z Ustaši. V tem boju smo kot vedno poleg velikega števila mrtvih imeli tudi nekaj ranjenih. Zdravnik se je skrival nekje daleč za bojiščem. Ko so mu prinesli ranjenca, je strokovnjaško premotril rano, a obvezal in očistil je ni. Samo nekakšno umazano vato je zatlačil vanjo, seveda nerazkuženo in ga pustil takšnega, kakršnega so prinesli. Ranjenec je v nekaj dneh umrl zaradi zastrupljenja. In takih primerov je bilo na sto in sto.

Ranjenci so bili za narodno osvobodilno vojsko najhujši nebodisigatreba in vsak trenutek, ki bi ga kdor koli izgubljal z njimi, se jim je zdel največja potrata časa.

Partizani so morali hoditi na stražo, v akcije, v patrolje in na rekviriranje. In to ob vsakem vremenu. Ne enkrat smo se vrnili v taborišče premočeni do kože. Bili smo trudni, prezebli, lačni, premočene obleke nismo imeli sušiti kje, če smo jim me »tovarišice« včasih oprale perilo, so morali mnogi od njih takrat čakati brez vsega, da se je posušilo, ker jih je bilo zelo malo, ki so premogli dvojno perilo. Ker nam je ljudi vedno primanjkovalo, smo morali biti vedno isti na delu in tako skoraj brez počitka. Poleg vsega so nas neprestano napadali domobranci, bežali smo kot preganjana divjad, in se po odhodu domobrancev spet vračali nazaj. Življenje se je pričelo znova. Vedno isto, vedno enolično, vsak trenutek pripravljeni, da zbežimo, brez toplega krova, brez ljubeče besede, navaženi samo na kletev in najgnusnejše psovke. To je resnica o toliko opevanem življenju partizana, o njegovi sreči, o njegovih idealih, resnica, ki jo predstavljajo pojmi: napor — beg — lakota — mraz — in strah!

Prav zato je bila razlika med partizanom in partijcem toliko bolj vidna. Niti resnični suženj ne živi v toliki suženjski odvisnosti od svojega gospodarja, kot živi partizan pod partijcem. Partijci so najhujši nasilneži, najhujši izsiljevalci, ki izrabljajo svojo krvavo moč v to, da uvajajo kot dokaz svobode, enakosti in bratstva najostrejšo cenzuro črk, govora in misli in najbolj zagrizeno uničevanje vsega, kar si je bil človek v teku zgodovine kot bitje s svobodno voljo in mišljenjem izgradil. Partijci so imeli povsod razpredene svoje vohunske mreže. Sami so se od navadnih partizanov docela razločevali. Vsa poveljujoča mesta so zasedli oni. Z eno besedo: prisvajali so si pravico do naroda!

V smislu enakosti je štab jedel vedno posebej. Vse prašiče, ki so jih pokradli kmetom pod izgovorom, da gre vse za potrebe državne vojske, so pospravili sami. Partizanom tudi košček tega ni prišel v roke. V boju so bili partijci vedno zadnji, na begu prvi. Tak je bil Partije vsemogočni ukaz! Partijec naj se drži v ozadju, bolje je, da pade sto ali tisoč drugih, kot eden izmed njih. Tudi vso obleko in obutev so

si razdelili med seboj. Komandant in komisar sta bila tovariša samo na papirju.

Na mitingih so neprestano govorili, da smo Slovenci čisto poseben narod, ki da mora dobiti popolno svobodo in se otresti vseh predsodkov in zadržkov. Njih dejanja pa nazorno kažejo, kakšno je njihovo resnično mišljenje in prepričanje: svetovna internacionala. Jaz, ki sem komunistični raj občutila na lastni koži, lahko povem vsem, ki še nočejo verjeti: osvobodilna fronta in komunistična partija sta eno, njun cilj je osebna diktatura izbranega kroga ljudi nad brezpravno in suženjsko maso milijonskega človeštva!

Prisilni mobiliziranec, in teh je v partizanstvu največ, za partijo ni človek. Je samo potrebno zlo, ki se da odlično uporabiti za topovsko hrano, da krije s svojo žrtvijo življenje svojim trinogom.

Partizanka je sužnja v najkrutejšem pomenu besede. Njeno vlogo nam je komisar na nekem sestanku takole označil: »Tukaj ste zato, da zabavate tovariše!« Čas je, da to spoznate, in zahtevam, da se po tem tudi ravnate. Če se bo katera izmed vas upirala, jo bomo znali k poslušnosti pripraviti tudi drugače, če treba, tudi s puško.«

To, glej slovensko dekle in žena, je tista bajeslovna vloga slovenske žene v komunistični borbi za enakopravnost z možem. Sistem, ki zahteva od dekleta najlepše in najbolj vzvišeno, kar ima, to je čast, za svobodo svojega naroda, je najpodlejši in najkrutejši in ni vreden drugega, kot da ga zdrav narod izpljune in pohodi.

Po vseh teh strahotah in razočaranjih sem spoznala in dobro vem, ker sem sama to okusila, da je osvobodilna fronta samo ena izmed tisočerihih krink mednarodnega boljševizma, ki ima svoj prestol v Moskvi, svojega Boga v Stalinu in svoje satanske svečenike po vsem svetu.

Naš narod to dobro ve. Zato je že takoj spočetka sprožil nezadržni plaz najhujšega odpora proti mednarodnemu komunističnemu zločinstvu in tudi proti vsem, ki danes bodi pri nas, bodi kje drugje v svetu sklepaajo prijateljstvo in bratstvo z njim. Ta plaz našega narodnega odpora nam je iz muk in trpljenja, iz joka in smrtnih krikov tisočev in tisočev po slovenski zemlji, iz mrtvaškega hlada Jelendola, Mozlja in Vel. Osolniku rodil domobranstvo, ki se je zarotilo, da ne bo odnehalo prej, dokler ne

bo zadnji boljševiski plačanec ali pa njegov pomagač, naj bo v domovini ali izven nje, položil pred narod obračun za vse svoje delo v teh letih strahote.

Obsojam osvobodilno fronto in vse komuniste, ker so pljunili na svoj narod, ker so s svojimi podlimi in ničvrednimi dejanji dokazali, da so suženjske duše, ki ne poznajo svobode, ker so hoteli zanesti dvome v dušo naroda, ki je odločen do poslednje kaplje krvi braniti to, kar mu gre po božjih in človeških postavah.

Rojaki in rojakinje!

Ne dopustimo, da bi se pokvarjenost, ki jo je komunizem zanesel k nam, v pre-različnih oblikah še naprej pasla med našim narodom!

Sestre!

Očuvajmo svojemu narodu pravico in poštenje. Delajmo tako, da bomo prerodili vse narodne tokove, da se bodo zlili v eno skupno duhovno slovensko vsenarodno gibanje, ki bo vodilo tudi v bodočnosti v skupnem delu in skupnih naporih vse Slovence in Slovenke.

Vemo, da se borimo za veliko stvar. Vemo tudi in to nam priča zgodovina, da so velike stvari imele vsekdar tudi naj-

večje nasprotnike. Vemo pa tudi, da je prav zaradi nepopustljivosti in svetega prepričanja v božjo pomoč, ki se nam je že tolikrat očitno izkazala, naše delo pošteno, idealno in slovensko. Naj nas ne motijo klevete, ki so komunistično orožje, naj nas ne motijo laži, ki jih trosijo med narodtisti, katerim je vse kaj drugega pri srcu, kot pa sreča in blagoslov domovine. Zmagali bomo, ker z vso svojo mlado dušo in z vsem srcem verujemo v Boga, narod in domovino!

Kličem v tem trenutku vso slovensko mladino, da prisluhne besedam razočarane, a danes srečne svoje sestre, ki je kot nekoč tudi zdaj pripravljena, storiti vse za mir in srečo naše zemlje. Kličem vas mlade, da strnete svoje sile, da niti za las ne odnehate v boju, ki ste ga začeli, da če treba žrtvujete vse, tudi sami sebe, vse za našo veliko in sveto: vseslovensko domobransko idejo!

Bratje naši — domobranci!

Stojte trdno na okopih, me vaše sestre smo z vami vsak trenutek in vsako uro!

Slovenska mladina je dvignila svojo desnico k prisegi zarote kot mlado slovensko domobranstvo, da hoče s povezanostjo

vseh svojih zdravih sil pod vodstvom svojega očeta Rupnika storiti vse, da narodu iz krvi in groze spet zasije sonce dela in plodnega ustvarjanja.

Zato bomo mi kovači kovali,
trdo kovali, tenko poslušali,
da ne bo med nami nepoznan,
ko pride čas, ko sine dan,
da vstane, plane kladirar,
kladirar silni iz nas...

V boj do zmage za dokončno uresničenje
velike vsenarodne slovenske domobranske
ideje z vero v Boga, narod in domovino!

